

Arrest

nr. 335 363 van 3 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie van 24 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 september 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 oktober 2021 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 18 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 275 669 van 2 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing nadat hij op 21 juni 2022 had vastgesteld dat het beroep onontvankelijk lijkt bij gebrek aan het vereiste belang omdat de in artikel 29.1/ 29.2 van de Dublin III-verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken en in het wachtregister wordt aangegeven dat de procedure van internationale bescherming wordt verdergezet in België.

1.1.2. Op 23 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 299 981 van 12 januari 2024 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 3 juli 2023 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.3. Op 26 januari 2024 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 maart 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 319 641 van 9 januari 2025 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 24 februari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21.03.2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09.01.2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarige broer en haar grootvader in België verblijven. Ook haar moeder en minderjarige broers zouden terug in België zijn. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS.

Betrokkene legde bij het CGVS ook een psychologische attest neer over haar psychologische problemen, slaapproblemen en gevoelens van angst en nervositeit. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot

staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 26.02.2024 negatief afgesloten werd.

Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 01.10.2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer

nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster is Rom van origine. Zij is afkomstig uit het dorp Malocaj (gelegen te Visoko in Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op (...) 2003.

De verzoekende partij diende Bosnië en Herzegovina evenwel te verlaten op 29 september 2019. Zij was toen in het gezelschap van haar ouders en de rest van het gezin.

Verzoekster vertrok hierop naar Frankrijk, maar diende dit land opnieuw te verlaten. Verzoekster kwam hierop naar België toe samen met de rest van het gezin, alwaar op 14 september 2021 door de ouders van verzoekster een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend. Door verzoekster werd tevens een eigen verzoek tot internationale bescherming ingediend op 1 oktober 2021.

De vader van verzoekster keerde ondertussen terug naar Bosnië en Herzegovina. De moeder van verzoekster verliet België en ging naar Duitsland, samen met de minderjarige broers en zussen en de nieuwe partner van haar moeder. Verzoekster bleef achter in België, samen met haar broer S. Sa. (...) en haar grootvader S. Se. (...).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(...)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina (“nationaliteit: Bosnië en Herzegovina”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij – zoals deze door haar onder meer werd toegelicht tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming - voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verweerder was evenwel bekend met de situatie van verzoekster. Verzoekster heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming verklaringen afgelegd over de redenen waarom zij een volgend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster is Roma van origine. Zij werd geboren op (...) 2003. Zij verliet Bosnië en Herzegovina als minderjarige op 29 september 2019. Zij was toen vergezeld van haar ouders en de rest van haar familie. Zij verbleven in Frankrijk om vervolgens door te reizen naar België in september 2021 (derhalve na een verblijf van twee jaar in Frankrijk). Verzoekster is in tussentijd meerderjarig geworden.

Zij heeft geen enkele band of binding meer met haar land van herkomst dat zij meer dan vier jaar geleden verliet. Zij benadrukte dit herhaaldelijk tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij zij onder meer aangaf: “Ik wil België niet verlaten. Ik heb niemand en ik wil niet terug. Mijn mama en mijn broers zitten ook in procedure in België” (verslag interview DVZ, vraag 17) of nog: “Ik weet niet waar ik heen moet in Bosnië en ik heb er niemand. Ik heb er ook geen toekomst” (verslag interview DVZ, vraag 20).

Verzoekster wijst ook op haar origine (Roma), waardoor zij geen toekomstkansen ziet bij een terugkeer naar Bosnië en Herzegovina.

In België kan verzoekster voorzien in haar basisbehoeften doordat zij materiële hulp (opvang) verkrijgt van Fedasil in een collectief opvangcentrum. Verzoekster heeft echter geen huisvesting, inkomen of netwerk in Bosnië en Herzegovina. Zij vreest dat zij daarom niet langer kan voorzien in de basisbehoeften (zoals huisvesting, voeding en hygiëne) bij een terugkeer naar Bosnië en Herzegovina.

De verzoekende partij wijst er op dat ook socio-economische overwegingen (zoals het gebrek aan een inkomen) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04,

Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254)

Verzoekster zou door de bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op haar, worden onttrokken van haar sociaal netwerk in België en de basisvoorzieningen die zij alhier heeft. Zij zou in Bosnië en Herzegovina terecht komen in een voor haar onbekend land, waarmee zij geen binding heeft en waarmee zij ook actueel geen enkele band (zoals een sociaal of familiaal netwerk) meer heeft.

Verzoekster verliet Bosnië en Herzegovina bijna vijf jaar geleden, toen zij nog minderjarig was. Sindsdien verbleef zij in Europa en ontwikkelde zij haar banden alhier. Zij werd in tussentijd ook gescheiden van haar familie.

De motieven in de bestreden beslissing gaan niet in op de persoonlijke situatie van verzoekster. Dit getuigt er derhalve niet van dat met de private belangen van verzoekster op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden, voorafgaandelijk de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing zou bovendien als gevolg hebben dat verzoekster zou worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving in België. De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de private belangen van verzoeker, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoekster verblijvende is in België.

4. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat verzoekster *"verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben"*, dat de moeder, broers en grootvader van verzoekster niet tot de gezinskern van verzoekster behoren en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op heden niet in het bezit is van informatie waaruit blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het administratief dossier geen aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Voor zover verzoekster beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van haar *"persoonlijke situatie"* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Voor zover verzoekster wijst op de door haar afgelegde verklaringen *"over de redenen waarom zij een volgend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend"*, kan de Raad slechts vaststellen dat haar volgend verzoek op 19 maart 2024 door de adjunct-commissaris niet-ontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd (onder meer) overwogen dat uit haar verklaringen niet viel af te leiden dat verzoekster bij terugkeer naar Bosnië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij arrest met nr. 319 641 van 9 januari 2025 heeft de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen. Met haar betoog in het verzoekschrift over haar Roma origine en haar gebrek aan huisvesting, inkomen of netwerk werpt verzoekster hier geen ander licht op nu deze elementen in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming werden meegenomen, doch geoordeeld werd dat zij voldoende zelfredzaam is en zo nodig een beroep kan doen op de Bosnische autoriteiten. Dat verzoekster volgens haar beweringen in België in haar basisbehoeften kan voorzien, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij geen enkele binding meer heeft met Bosnië, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die weinig aannemelijk is in het licht van het gegeven dat zij daar het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht en bovendien de Bosnische nationaliteit heeft.

Verzoekster stelt verder dat zij door de bestreden beslissing zou “*worden onttrokken van haar sociaal netwerk in België*”, doch zij laat na enige nadere toelichting aan te reiken bij dit sociaal netwerk. Zo zij hiermee doelt op haar moeder, broers en grootvader, doet zij geen afbreuk aan de overwegingen in de bestreden beslissing dat deze niet behoren tot haar gezinskern en dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Voorts kan niet worden ingezien – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het privéleven dat verzoekster in België zou hebben opgebouwd verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN